

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8089/2024
18.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Зорице Булајић, Весне Станковић, Јелице Бојанић Керкез и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 513/23 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 18.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 513/23 од 11.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 513/23 од 11.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 163/22 од 24.04.2023. године, исправљеном решењем истог суда Прр1 163/22 од 17.10.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 5.606,98 динара са законском затезном каматом од 16.03.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за законску затезну камату на досуђени износ од 04.01.2002. године до 16.03.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка од 54.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 513/23 од 11.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени

гласник РС“ бр.72/11... 18/20), за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Београду Ст 4/2002, за признато а неисплаћено стечајно потраживање утврђено решењем Трговинског суда у Београду 4/2002 од 26.02.2003. године. О праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари, као и са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа које су без њихове кривице остале неизвршене и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Указивање у ревизији на другачије одлуке Апелационог суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 22.03.2022. године, вредност предмета спора 5.606,98 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**